

Un sacerdot exemplar

per Mn. JOAN BATLLES, pvre.

El dia 31 d'agost passat, al caure la tarda, s'extingia una vida preciosa. S'apagaven els batecs d'un cor, jove encara, que havia cremat amb un ardor i amb una roentor d'hologocaust. Molts ulls es varen negar de llàgrimes en aquell moment de la mort del Dr. Tarrés i milers de llavis han anat murmurant d'aleshores ençà: ha mort un Sant.

De cap manera podia jo declinar l'amable invitació que m'ha fet la meua estimada Acció Catòlica de Vilafranca de col·laborar en aquest homenatge que dedica al sacerdot que estimava la nostra Vila, a l'apòstol ardorós de la nostra joventut que havia fet sentir la seva dolça petjada en tots els pobles del Penedès i que havia clavat en el fons del pit de molts joves l'emoció de les seves paraules flamejants. Era just que Vilafranca en fes memòria.

La meua col·laboració serà ben senzilla: demà en el Centre llegiré uns fragments d'uns escrits íntims que ens ha deixat Mn. Tarrés; es tracta d'un tresor que no té preu. Tothom que els ha llegit — ben pocs per cert — ha experimentat l'esgarripança que produeixen les coses sublimes.

I ara vagin aquestes ratlles com a introducció, sobre tot pels que no tingueren la ventura de conèixer el sacerdot exemplar que nostre Senyor ens acaba de prendre.

Seria inacabable fer una relació, mal que fos resumida, de les etapes de la vida de Mn. Pere Tarrés i Claret, des del seu naixement a Manresa el 30 de maig de 1905 fins a la seva santa mort a la Clínica de Nostra Senyora de la Mercè de Barcelona, el dia 31 del passat agost. El que té valor en la vida dels homes no són pas la multitud d'activitats ni els càrrecs que enlluernen, sinó l'esperit que dóna al càrrec i a l'actuació resplendors de grandesa... I això volem destacar en la figura del Dr. Tarrés.

Ell era metge. I estimava la seva professió amb deliri; en sentia la vocació. Ningú pensés que al fer-se sacerdot era un metge fracassat. Havia obtingut el Premi Extraordinari de la llicenciatura a la Facultat de Medicina i Cirurgia de Barcelona a l'any 1928 i a l'entrar al Seminari als 34 anys tenia un nom envejable a Barcelona i una clientela nombrosa. S'inclinava damunt dels malalts amb tendreses maternals i posava en l'exercici d'aquest seu ministeri — que ell considerava sagrat — els cinc sentits i tota l'ànima.

I per què va deixar la medicina? Aquí hi ha un misteri que l'home descregut o indiferent no pot capir. El Dr. Tarrés, metge encara, era una ànima de Déu; portava a dintre un foc que cremava, un neguit abrasador. Sí que ell salvava els cossos malalts de les urpades de la mort, però sentia més encara l'ideal de llibertar ànimes de l'esclavatge del vici, de l'error... Per això ell era un dels dirigents i dels capdavanters d'aquell admirable moviment de joventuts, la «Federació de Joves Cristians». Les

hores que tenia lliures eren per la «Federació»; els dies de festa amb el seu «auto» anava de poble a poble, com un evangelista de la restauració cristiana, sembrant, amb la seva paraula plena de foc i convenciment, inquietuds en els cors joves i aixecant banderes blanques arreu de la nostra terra, banderes blanques de la Federació, de puresa, de virtut, d'amor... Ell no tenia altres amors. El somriure que sempre il·luminava el seu rostre deixava traspuar un esperit cast, una ànima pura de jove enaniorat. Però el seu enamorament era virginal. «La meua núvia és la Federació» deia ell amb candor d'infant. I és clar, Déu va cridar-lo. Va cridar-lo a pujar la muntanya del sacerdocí, a ser apòstol, redemptor... I ell va oir la veu i va seguir-la amb tota la generositat del seu cor d'amador, sense fites, sense ribes... a la conquesta del món. Ençà va deixar moltes coses, però els seus ulls brillants miren a la llunyania i veuen tresors amagats de més preu que tot l'or de la terra, i en la seva agonia podrà dir aquestes paraules que jo vaig sentir: «Quina felicitat em dona l'haver estat fidel a la vocació».

I va ser-ho. Va ser fidel al sacerdocí de Crist. Tenia un concepte exacte, autèntic, del que vol dir ésser sacerdot. Esperem que un dia o altre algú ens donarà a conèixer la fecunditat dels vuit anys de sacerdocí del Dr. Tarrés, Vicari de Sant Esteve Sesrovires, Vice-Consiliari diocesà dels joves d'Acció Catòlica, director del Secretariat diocesà de Beneficència, Consiliari de l'Obra de la Visitació, de l'Escola catòlica d'Ensenyança Social, de la Protecció de la Dona, del Centre i obres socials d'A. C. Femenina de Sarrià...

Una cosa volem dir: en tots aquests càrrecs el Dr. Tarrés hi anava deixant trossos d'ànima, hi abocava dolls d'energies, temps, diners, salut, tot... fins a esgotar-se, fins a caure rendit per la malaltia, fins a fer «bogeries» pel bé de les ànimes. I no se n'ha penedit. En el seu llit de mort deia un dia: «Si que n'he fet de bogeries, però si ara fos a fer encara en faria més.» Mossèn Tarrés, ja ho hem dit, era ferit d'amor, i els que tenen aquesta nafra són uns orats.

Cal dir encara que la seva prodigiosa activitat anava acompanyada d'una vida d'oració intensa i d'una austeritat i pobresa que fa commoure. Ara ho hem sapigut, moltes nits, fins estant malalt, dormia a terra amb esperit de penitència i expiació. A vegades no podia pagar la pensió de la Casa Sacerdotal, on vivia, ell, l'antic metge, que tants diners havia guanyat. Ara tot el que posaven a les seves mans servia per eixugar llàgrimes, per remei de necessitats. Bé prou ho deia aquella pobra dona malalta que el dia 1 de Setembre va alçar-se del llit per anar a plorar desconsoladament, com tants d'altres davant del cadàver d'aquest Sant Sacerdot.

I doncs, diran molts, per què Déu ens ha pres aquest Sacer-

niños y
muni6n.
s los días
de las 7 y
e.

s.—A las
enor del
e adora-

quial
1. Laura

1. Mer
ons, Re-
a 2, Bal-
Día 3,
era. Día
al. Día 5,

nientas
DIO

ada
ion,

leza
ero.

ona
t. 6.